

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **ASDP Bohemia a.s.**, IČO: 261 44 301, se sídlem Malostranské nábřeží 558/1, Praha 1, zast. Mgr. Danielou Rybkovou, advokátkou, se sídlem Jana Želivského 2385/11, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2020, č. j. 971/20/5100-31461-012952, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 3. 2022, č. j. 16 Af 12/2020-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí (platební výměr) Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 25. 4. 2019, č. j. 699840/19/2510-70461-506878, kterým byla žalobci podle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, ve znění účinném do 31. 10. 2019 (dále též „zákonné opatření“), na základě daňového přiznání ze dne 6. 9. 2018 evidovaného pod č. j. 2058231/18/2510-70461-506878 vyměřena daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 165.200 Kč.

[2] Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí žalovaného namítal, že postup správních orgánů byl chybný, když nesprávně zhodnotily dohodu o zrušení kupní smlouvy z důvodu změny okolností, která byla uzavřena mezi žalobcem jako kupujícím a Mgr. M. V. (předseda představenstva žalobce) jako prodávajícím. Tato dohoda má totiž podle přesvědčení žalobce totožné věcněprávní účinky jako absolutní neplatnost smlouvy či

odstoupení od smlouvy (uzavřením předmětné dohody s účinky *ex tunc* reálně nedošlo k převodu vlastnického práva), a proto měla být původně uhrazená daň z nabytí nemovitých věcí žalobci vrácena. Žalobce upozornil, že v předchozím správním řízení odkazoval mimo jiné na rozsudek NSS č. j. 6 A 69/2000–55, k němuž se však žalovaný nevyjádřil, ačkoliv je pro věc zcela přílehlavý. V doplnění žaloby žalobce označil tento rozsudek Nejvyššího správního soudu za zásadní a zdůraznil, že se týkal situace, kdy byla platně uzavřena kupní smlouva a následně došlo k zániku jejích právních účinků v důsledku naplnění rozvazovací podmínky (tedy k zániku právních účinků *ex nunc*). Tím spíše by pak daň neměla být požadována v případě zániku smlouvy s účinky *ex tunc*, jak je tomu v případě dohody o zrušení kupní smlouvy z důvodu změny okolností, která byla uzavřena mezi žalobcem jako kupujícím a Mgr. M. V. jako prodávajícím.

[3] Krajský soud žalobu zamítl nadepsaným rozsudkem. Ztotožnil se se závěrem žalovaného, že žalobcem předložená dohoda o zrušení kupní smlouvy uzavřená dle § 1981 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, není důvodem pro zánik daňové povinnosti ve smyslu § 55 odst. 1 zákonného opatření. Nespadá totiž do žádné kategorie důvodů taxativně vymezených v tomto ustanovení zákonného opatření a představuje zcela jiný právní institut než žalobcem zmiňované odstoupení od smlouvy.

[4] Okolnost, že účastníci sjednali zrušení závazku s účinky *ex tunc*, není dle názoru soudu významná, jelikož sice dissoluce s účinky *ex tunc* má shodné hmotněprávní účinky jako odstoupení od smlouvy, avšak stále se jedná o odlišný právní institut. Pokud by zákonodárce chtěl postihnout zánikem daňové povinnosti všechny případy, kdy dojde v budoucnu k zániku závazku, mohl by použít jinou (obecnější) formulaci § 55 odst. 1 zákonného opatření.

[5] K rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 A 69/2000-55, krajský soud uvedl, že se vztahuje k dřívější právní úpravě, tedy k zákonu č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí. Tento zákon řešil daň z převodu nemovitostí odlišnou právní konstrukcí, kdy neupravoval případy zániku daňové povinnosti, jako to upravuje zákonné opatření, nýbrž poskytoval možnost v určitých případech žádat o prominutí daně. Úprava daně z nabytí nemovitých věcí je však koncepčně odlišná a není možné cit. judikát aplikovat na tuto jinou právní úpravu, když v § 55 odst. 1 zákonného opatření jsou zcela jednoznačně vymezeny případy zániku daňové povinnosti. Poukaz žalobce na skutečnost, že v době sepisu repliky byl v parlamentu projednáván návrh na zrušení daně z nabytí nemovitých věcí, není relevantní.

[6] K námitce žalobce, že s přihlédnutím k označené judikatuře by měla být daňová povinnost vztažena jen na případy, kdy převod nemovitostí přinese stranám užitek spočívající v převodu vlastnictví, soud uvedl, že ve správním řízení ani v žalobě nebylo žalobcem vysvětleno, z jakých důvodů byla kupní smlouva uzavřena a proč následně po relativně krátké době došlo k uzavření dohody o zrušení kupní smlouvy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Za podstatu sporu označil to, zda dohoda o zrušení kupní smlouvy má

pokračování

z daňového hlediska totožné účinky jako odstoupení od smlouvy, resp. zda převod nemovitosti na základě kupní smlouvy, která byla následně zrušena s účinky *ex tunc*, je předmětem daně. Na rozdíl od krajského soudu má stěžovatel za to, že není jednoznačné, zda výčet důvodů pro zánik daňové povinnosti uvedený v § 55 odst. 1 zákonného opatření senátu je taxativní. Podle stěžovatele to totiž neplyne ze znění předmětného ustanovení, ani z důvodové zprávy k zákonnému opatření. Stěžovatel se proto neztotožnil ani se závěrem krajského soudu, že pokud by zákonodárce chtěl postihnout zánikem daňové povinnosti všechny případy, kdy dojde v budoucnu k zániku závazku, použil by obecnější formulaci než výčet uvedený v § 55 odst. 1 zákonného opatření.

[8] Důležitý je vztah mezi § 54 a 55 zákonného opatření: § 54 vymezuje další skutečnosti zakládající daňovou povinnost nad rámec skutečností, které jsou předmětem daně. Jedná se mimo jiné též o právní jednání, od kterého bylo později odstoupeno. Dohoda o zrušení kupní smlouvy přitom v § 54 zákonného opatření uvedena není. Podle názoru stěžovatele tak lze dovozovat, že daňová povinnost v posuzované věci vůbec nevznikla, když žalobce vlastnické právo k předmětným nemovitostem nikdy nenabyl, resp. vzhledem k uzavření dohody s účinky *ex tunc* se na něj hledí, jakoby jej nikdy nenabyl, a není tak splněna základní podmínka vymezení předmětu daně podle § 2 zákonného opatření.

[9] Výklad krajského soudu, který ohledně stěžovatelem citovaných judikátů dospěl k závěru, že se vztahují k předchozí právní úpravě, a nelze je tedy aplikovat, je nesprávný. Podstatou stěžovatelem zmiňovaných judikátů je, že předmětem převodní daně má být pouze existující převod nemovitosti, jehož účinky později neodpadnou a který přinese nabyvateli užitek. Tento princip by měl být aplikován i na právní úpravu obsaženou v zákonném opatření.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že pro zánik daňové povinnosti je nutné naplnění alespoň jedné z taxativně vymezených podmínek § 55 zákonného opatření. Jednou z nich je odstoupení od smlouvy, na jejímž základě bylo nabyto vlastnické právo k nemovité věci. Zánik závazku dohodou podle § 1981 občanského zákoníku a odstoupení podle § 2001 - § 2005 téhož zákona jsou dva zcela odlišné instituty, které nelze směřovat. Odstoupení od smlouvy se od zániku závazku dohodou zásadně liší, neboť strany nemohou od smlouvy odstoupit kdykoliv, kdy si zánik závazku sjednají, ale pouze v případech, kdy tak stanoví zákon, nebo pokud si takové právo ujednaly ve smlouvě. Nejedná se o obecnou únikovou cestu ze závazkového vztahu. Odstoupení od smlouvy má ve většině případů sankční povahu, musí obsahovat zákonem stanovené náležitosti a závazek se jím zrušuje *ex tunc*. Odstoupení od smlouvy je jednostranné právní jednání. V případě zániku závazku dohodou se však jedná o dvoustranné právní jednání. Strany mohou od smlouvy odstoupit pouze tehdy, ujednají-li si tak ve smlouvě, nebo stanoví-li tak zákon. Zákonem je porušení smlouvy druhou stranou podstatným způsobem. Z dohody o zrušení kupní smlouvy vyplývá, že ke zrušení došlo v důsledku změny okolností, tj. nestalo se tak z důvodu porušení smlouvy podstatným způsobem, a nebyl tedy naplněn zákonný důvod pro odstoupení od smlouvy. Nebyl ani splněn žádný jiný důvod pro odstoupení uvedený v kupní smlouvě. Na základě výše uvedeného má žalovaný za to, že v případě dohody o zrušení kupní smlouvy se jedná nepochybně o zánik závazku dohodou podle § 1981 občanského zákoníku, neboť nejsou naplněny náležitosti odstoupení

podle § 2001 a násl. občanského zákoníku, a tedy nebyly naplněny podmínky pro uplatnění nároku podle § 55 odst. 1 písm. a) až f) zákonného opatření.

[11] Argumentace stěžovatele vztahem mezi § 55 a § 54 zákonného opatření představuje podle žalovaného zcela novou argumentaci, která nebyla obsažena v žalobě ani v jejím doplnění. K této argumentaci stěžovatele žalovaný dále uvedl, že úplatné nabytí vlastnického práva k nemovitým věcem na základě právně bezvadné smlouvy je předmětem daně podle § 2 zákonného opatření a následné zrušení takové smlouvy na základě dohody o zrušení závazku uzavřené podle § 1981 občanského zákoníku s účinky *ex tunc* nenaplnuje definiční znaky skutečností uvedených v § 54 zákonného opatření.

[12] Tvrzení stěžovatele, že k převodu vlastnického práva k nemovitým věcem reálně nedošlo, a nemohlo tedy dojít ke vzniku daňové povinnosti, je popřeno právě změnou ve vlastnictví nemovité věci zapsaném ve veřejném seznamu (katastru nemovitostí), jakož i podáním řádného daňového přiznání a zaplacením daně. Ustanovení § 54 zákonného opatření je zvláštním ustanovením o vzniku daňové povinnosti, které vymezuje výčet skutečností zakládajících daňovou povinnost k dani z nabytí nemovitých věcí, přestože na počátku vzniku předmětu daně nebyly právně bezvadné.

[13] Stěžovatelem zmíněný rozsudek NSS sp zn. 6 A 69/2000 řeší odlišnou situaci od posuzované věci, kdy byla převedena na jiného za úplatu nemovitá věc, avšak v důsledku nezaplacení kupní ceny kupujícím došlo k naplnění rozvazovací podmínky a tedy pozbytí právních účinků smlouvy o převodu nemovitosti. Tento rozsudek proto nelze v posuzované věci aplikovat. Stejně tomu je v případě usnesení NSS č. j. 6 Afs 161/2014 – 57, které řeší absolutní neplatnost kupní smlouvy v otázce určení vlastnictví. V posuzované věci není o platnosti kupní smlouvy pochyb.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v projednávané věci se jedná především o posouzení, zda stěžovatel byl povinen platit daň z nabytí nemovitých věcí, resp. zda daňová povinnost stěžovatele k dani z nabytí nemovitých věcí zanikla v důsledku následného zrušení kupní smlouvy.

[17] Nejvyšší správní soud v první řadě pro přehlednost považuje za vhodné stručně poukázat na relevantní skutkové okolnosti. Stěžovatel kupní smlouvou ze dne 19. 6. 2018 nabyl od prodávajícího, kterým je předseda představenstva stěžovatele, spoluvlastnický

pokračování

podíl o velikosti $\frac{1}{2}$ k nemovitostem – pozemkům v k. ú. Konobřže. Vklad vlastnického práva dle této kupní smlouvy do katastru nemovitostí byl proveden dne 12. 7. 2018 s účinky vkladu ke dni 19. 6. 2018. Smluvní strany se následně dohodou ze dne 9. 8. 2018 dohodly na zrušení výše uvedené kupní smlouvy *ex tunc*. Vklad do katastru dle této dohody byl proveden dne 31. 8. 2018 s právními účinky ke dni 10. 8. 2018.

[18] Stěžovatel podal správci daně řádné daňové přiznání dne 20. 7. 2018, v němž vypočetl daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 165.200 Kč a tuto daň uhradil. Poté stěžovatel dne 6. 9. 2018 podal dodatečné daňové přiznání, ve kterém vypočetl daň na částku 0 Kč s ohledem na dohodu o zrušení kupní smlouvy. Dne 29. 1. 2019 vydal správce daně rozhodnutí o přeplatku, kterým stěžovateli vrátil přeplatek na dani z nabytí nemovitých věcí ve výši 165.200 Kč. Dne 25. 4. 2019 správce daně vydal platební výměr na daň z nabytí nemovitých věcí, kterým vyměřil stěžovateli daň ve výši 165.200 Kč, jakožto rozdíl mezi daní stanovenou platebním výměrem a daní tvrzenou v daňovém přiznání. O odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[19] Podle § 54 zákonného opatření ve znění účinném do 31. 10. 2019, *skutečnost, která je předmětem daně z nabytí nemovitých věcí, zakládá daňovou povinnost i v případě, že k ní došlo na základě právního jednání, a) od kterého bylo později odstoupeno, b) které se později ukázalo zdánlivým nebo neplatným, c) které bylo zrušeno splněním rozvazovací podmínky, nebo d) které bylo zrušeno z důvodu neúměrného zkrácení.*

[20] Podle § 55 odst. 1 tohoto zákonného opatření, *daňová povinnost k dani z nabytí nemovitých věcí zaniká v případě a) odstoupení od smlouvy, na jejímž základě bylo nabyto vlastnické právo k nemovité věci, b) zdánlivosti nebo neplatnosti právního jednání, na základě kterého bylo nabyto vlastnické právo k nemovité věci, c) splnění rozvazovací podmínky, d) zrušení smlouvy v důsledku neúměrného zkrácení, e) zrušení vyvlastnění, nebo f) zániku zajišťovacího převodu vlastnického práva k nemovité věci s výjimkou případu, kdy se převod tohoto práva stane nepodmíněným.*

[21] Podle odst. 2 *daňová povinnost podle odstavce 1 zaniká pouze tehdy, pokud a) vlastníkem nemovité věci je původní vlastník nebo osoba, jejíž vlastnické právo vzniklo v důsledku existence vlastnického práva původního vlastníka, a b) skutečnost podle odstavce 1 poplatník uplatní v daňovém přiznání nebo dodatečném daňovém přiznání.*

[22] Tvrzení stěžovatele, že ustanovení § 55 odst. 1 zákonného opatření neobsahuje taxativní výčet důvodů, při nichž zaniká daňová povinnost k dani z nabytí nemovitých věcí, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Zákonodárce zpravidla rozlišuje ustanovení s demonstrativním výčtem od ustanovení s výčtem taxativním pomocí výrazů „zejména“ či „například“. Žádný takovýto či obdobný výraz však v uvedeném ustanovení uveden není, ani z jinak z formulace daného ustanovení nelze usuzovat na to, že by se mělo vztahovat i na další obdobné případy. To znamená, že se jedná o taxativní, tj. o uzavřený, přesný a konečný výčet těchto důvodů. Za zcela správnou považuje Nejvyšší správní soud v této souvislosti argumentaci krajského soudu, že pokud by zákonodárce hodlal postihnout zánikem daňové povinnosti všechny případy, kdy dojde v budoucnu k zániku závazku, použil by obecnější formulaci než výčet uvedený v § 55 odst. 1 zákonného opatření.

[23] Dvoustředná dohoda o zrušení kupní smlouvy není uvedena v taxativním výčtu případů obsaženém v § 55 odst. 1 zákonného opatření, u nichž zaniká daňová povinnost k dani z nabytí nemovitých věcí. V případě stěžovatele tudíž nelze podle tohoto ustanovení postupovat. Na tom nic nemění ani poukaz stěžovatele na obdobné účinky na existenci závazku při odstoupení od smlouvy a uzavření dohody o zániku závazku *ex tunc*. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem i vyjádřením žalovaného ke kasační stížnosti konstatuje, že se jedná o odlišné instituty. Podstatný rozdíl spočívá zejména v tom, že odstoupení od smlouvy představuje jednostranné právní jednání, ke kterému jsou smluvní strany oprávněny, pouze pokud si tuto možnost ujednají, nebo stanoví-li tak zákon (§ 2001 občanského zákoníku). Při zániku závazku dohodou se naproti tomu jedná o dvou či vícestranné právní jednání, při kterém záleží pouze na vůli smluvních stran (§ 1981 občanského zákoníku). Podmínky pro odstoupení od smlouvy jsou tedy odlišné (striktněji vymezené), než podmínky pro zánik závazku dohodou.

[24] V případě poukazu stěžovatele na vztah mezi ustanovením § 54 a § 55 zákonného opatření, Nejvyšší správní soud vycházel z komentáře Zemanová, E., Toman, V., *Zákonné opatření Senátu o dani z nabytí nemovitých věcí. Komentář*, Praha: Wolters Kluwer, 2016, Praha dostupný v systému ASPI. V něm se k § 54 zákonného opatření uvádí, že podle důvodové zprávy „Ustanovení § 54 vymezuje další skutečnosti, které zakládají daňovou povinnost k dani z nabytí nemovitých věcí (nad rámec skutečností, které jsou předmětem daně), a spojuje s nimi tudíž vznik daňové povinnosti ve smyslu § 3 daňového řádu. Jde o skutečnosti, které jsou v době svého vzniku považovány za platné nabytí vlastnického práva k nemovité věci, ačkoli jím v důsledku různých právních vad ve skutečnosti nejsou, a dále o taková nabytí vlastnického práva k nemovité věci, jejichž právní účinky v důsledku různých skutečností později zaniknou (a na něž se v případech, kdy má tento zánik účinky *ex tunc*, tj. od počátku, zpětně hledí, jako by o nabytí vlastnického práva k nemovité věci nikdy nešlo). Takové skutečnosti tedy nelze podřadit pod nabytí vlastnického práva k nemovité věci, tj. pod předmět daně, přičemž je v okamžiku relevantním pro stanovení daně nelze od předmětu daně odlišit. Správci daně nemůže být z podstaty věci známo, zda v budoucnu dojde k určité události (např. zda někdo odstoupí od smlouvy nebo namítne relativní neplatnost právního jednání), a zkoumání všech existujících okolností nabytí vlastnického práva k nemovité věci za účelem eliminace zdánlivých nebo absolutně neplatných právních jednání by pro něj představovalo neúnosnou administrativní zátěž. Z těchto důvodů je nezbytné vázat vznik daňové povinnosti na předmětné skutečnosti přímo.“

[25] Z uvedeného je zřejmé, že § 54 zákonného opatření vymezuje specifické skutečnosti (založené na existenci vad či projevu vůle smluvních stran) zakládající daňovou povinnost k dani z nabytí nemovitých věcí. Ze skutečnosti, že dohoda o zrušení kupní smlouvy ve výčtu těchto případů není uvedena, však nelze dovozovat, že stěžovateli v posuzované věci daňová povinnost vůbec nevznikla. Daňová povinnost totiž stěžovateli vznikla na základě vkladu práva dle kupní smlouvy ze dne 19. 6. 2018 do katastru nemovitostí dne 12. 7. 2018 s právními účinky vkladu ke dni 19. 6. 2018. Pozdější dohoda stěžovatele a prodávajícího ze dne 9. 8. 2018 na zrušení výše uvedené kupní smlouvy *ex tunc* mezi stěžovatelem a prodávajícím má sice za následek, že stěžovatel výsledně spoluvlastnický podíl k převáděným nemovitostem nevlastní, avšak nemá za následek zánik daňové povinnosti stěžovatele k dani z nabytí nemovitých věcí, neboť není uvedena v taxativním výčtu

pokračování

skutečností uvedeném v § 55 odst. 1 zákonného opatření majících za následek zánik daňové povinnosti.

[26] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku stěžovatele, v níž brojí proti závěrům krajského soudu ve vztahu ke stěžovatelem v žalobě zmíněným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Závěr krajského soudu, že se oba judikáty týkaly odlišné (dřívější) právní úpravy (zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí), je zcela správný. Usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 Afs 161/2014 – 57, v němž předkládající senát uvedl, že „*podrobit dani lze pouze právně existující převod nemovitosti a v případě absolutní neplatnosti smlouvy o převodu nemovitosti povinnost podat daňové přiznání nevzniká*“, se nadto týkalo zcela odlišné právní otázky, a to (ne)vzniku daňové povinnosti při absolutní neplatnosti smlouvy o převodu nemovitosti.

[27] Stěžovatel se dále dovolává rozsudku ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 A 69/2000–55, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že daňová povinnost zatěžující převod nemovitosti může být proporcionální, a tedy ve spravedlivé rovnováze mezi zájmy společnosti a základními právy a svobodami osoby, pouze tehdy, pokud jde o takový převod nemovitosti, jehož účinky později neodpadnou a který přinese smluvním stranám užitek spočívající v uspokojení zájmu nabyvatele na získání nemovitosti do svého vlastnictví, jakož i opačného zájmu převodce na prodeji nemovitosti za sjednanou kupní cenu.

[28] Nejvyšší správní soud k poukazu stěžovatele na tento rozsudek konstatuje, že při převodech nemovitostí je s ohledem na jejich ekonomický význam a hodnotu třeba postupovat uvážlivě a s rozmyslem. K takovému přístupu by ostatně smluvní strany měl vést zákonný požadavek na písemnou formu smlouvy o převodu nemovitostí stanovený v § 560 občanského zákoníku. Spoluvlastnický podíl k pozemkům na stěžovatele kupní smlouvou převeden byl a stěžovateli nic nebránilo tyto pozemky užívat a mít z nich užitek. Tímto převodem také došlo ke vzniku daňové povinnosti stěžovatele. Pokud se stěžovatel následně rozhodl dohodou o zrušení kupní smlouvy s prodávajícím převod spoluvlastnického podílu k pozemkům anulovat, je to jeho projev smluvní volnosti, který má za následek, že stěžovatel předmětný spoluvlastnický podíl pozbyl. Stále však platí výše již uvedené, že s ohledem na právní úpravu obsaženou v § 55 zákonného opatření nemá dohoda o zrušení kupní smlouvy za následek zánik již vzniklé daňové povinnosti. Ze stěžovatelem zmíněných závěrů uvedených v rozsudku č. j. 6 A 69/2000–65 tedy nelze v posuzované věci dovozovat, že daňová povinnost stěžovatele zanikla.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud ji tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly

v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu